

Лори Нелсон Спилмен

Ке и ма дру ден

Понекогаш, најслатките
подароци на животот

ги наоѓаме на
најнеочекуваните места...

ИЗДАВАЧКА КУЌА ХАРТ БУКС ПАБЛИШЕР

Наслов на оригиналот

The life list

© 2013 Lori Nelson Spielman

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Харт Букс Паблишер, 2016

Превод

Паулина Јамакова

Ивана Спасев

Коректура

Деана Николовска

Лектор

Марија Иванова

Главен уредник

Ивана Спасев

Дизајн на корица и компјутерска обработка

Диме Спасев

Печатење

Графостил, 2016

Тираж

800 примероци

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Ќе има друг ден

Лори Нелсон Спилмен

i♥books

**ЗА МОИТЕ РОДИТЕЛИ,
ФРЕНК И ЦОАН НЕЛСОН**

1

Гласови од трпезаријата одекнуваат нагоре по оревовите скали; неразбирливи, нападни, како зуење.

Ја затворам вратата со растреперени раце. Мојот свет стивнува. Се потпирам на вратата и длабоко вдишувам. Собата сè уште мириса на неа - на парфемот Eau d'Hadrien и сапуноот од козјо млеко.

Нејзиниот кревет од ковано железо крцка кога се качувам на него, звук успокојувачки како ветерните свона надвор во градината; или нејзиниот нежен глас кога ќе ми кажеше дека ме сака.

Доаѓав на овој кревет кога го делеше со татко ми, жалејќи се на болки во стомакот или чудовишта под мојот кревет. И мајка ми секојпат ме примаше во прегратка, лепејќи ме за себе и галејќи ми ја косата, шепотејќи, „Ќе има друг ден, љубов моја, само почекај и ќе видиш“.

И потоа, како со помош на некое чудо, следното утро ќе се разбудев и ќе најдев шарени панделки обесени на моите бели завеси.

Ги клоцам новите црни чевли и си ги тријам стапалата со олеснување. Повлекувајќи се наназад, се потпирам на светлите жолти перници. Одлучувам дека ќе го задржам креветов. Без разлика кој друг го сака, креветот е мој.

Ќе има друг ден

Но ќе ми недостига оваа отмена стара куќа.

„Отпорна е како баба ти“, велеше мајка ми за оваа куќа. Но за мене, ниту една куќа, ниту една личност, никој никогаш нема биде жилав и отпорен како ќерката на баба ми - мојата мајка - Елизабет Болинцер.

Одеднаш добивам идеја.

Трепкајќи за да ги тргнам солзите, скокам од креветот. Тука го криеше, знам дека тука го криеше. Но каде? Го отворам нејзиниот гардеробер. Моите раце на слепо пипкаат зад дизајнерските костуми и фустани. Ги повлекувам закачалките со свилени кошули на страна и тие се одвојуваат како завеси во театар. Ете го, на полицата за чевли.

Едно шише стар шампањ, скриено во нејзиниот гардеробер во изминатите четири месеци.

Но кога го земам во раце, ме преплавува вина. Овој шампањ е на мајка ми, не мој. Таа фрли еден куп пари на безобразно скапиот шампањ кога се враќавме од нејзиниот прв преглед во болницата и веднаш го скри за да не го помешаме со обичните шишиња шампањ долу. Го сметаше за еден вид на симбол за ветување. Сакаше да го отвориме на крајот од терапиите, кога ќе ја прогласат за комплетно оздравена; јас и таа да го испиеме реткиот шампањ за да прославиме за животот и чудата.

Ја допирам сребрената фолија на капачето и ја гризам долната усна. Не можам да го пијам ова. Требаше да го испијат мајка и ќерка заедно за да прослават, а не сама ужалена ќерка, премногу слаба за да го издржи ручекот по погребот.

Сега и нешто друго ми го привлекува вниманието, пикнато во просторот каде што го најдов шампањот. Посегнувам по него. Тоа е тенка црвена книга - веројатно дневник - врзан со избледена жолта панделка. Кожната корица е излитена и испукана.

За Брет, пишува на ливчето во облик на срце што

виси од страна. Чувај го ова за некој ден кога ќе се чувствуваш посилно. Денес, подигни чаша за нас, мила моја. Какво дуо бевме. Со љубов, мама.

Го допирам нејзиниот ракопис со прстите, ни приближно педантен како што би можело да се очекува од толку убава личност. Ми се стега грлото.

Значи и покрај нејзините убедувања дека ќе дочекаме среќен крај, мајка ми знаела дека ќе дојде ден кога ќе ми треба спасување. Таа ми го оставила нејзиниот шампањ за денес; и делче од нејзиниот живот, нејзините внатрешни мисли и размислувања, за утре.

Но јас не можам да чекам до утре. Зјапам во нејзиниот дневник, очајна да ги прочитам нејзините зборови веднаш. Само малку да сирнам, тоа е сè.

Но кога ја повлекувам жолтата врвка, пред очите ми се појавува слика од мајка ми. Таа затресува со главата, нежно ме укорува за нетрпението. Погледнувам во нејзината порака, која ми вели да почекам и да читам кога ќе бидам посилна - и одеднаш сум растргната помеѓу моите желби и нејзините. Најпосле, го оставам дневникот.

„За тебе“, шепотам и ја бакнувам корицата, „ќе почекам“.

Од градите ми се извлекува еден крик и ја распарува тишината. Си ја покривам устата со раката за да го запрам звукот, но предоцна е. Се превиткувам во половината, си ги стегам ребрата и одеднаш чувствувам вистинска, физичка болка за мајка ми.

Како ли ќе успеам да живеам на светов без неа? Сè уште сум најмногу ќерка, а потоа сè друго. Има уште толку многу од ќерката во мене.

Го грабнувам шампањот. Држејќи го шишето помеѓу колената, ја отворам тапата. Таа лета кон другиот крај на собата и ги превртува нејзините апчиња од масичката пред огледалото. Скокам да ги собирам и се присетувам на првиот пат кога ѝ ги понудив.

Ќе има друг ден

Штотуку ја имаше примено првата хемотерапија и беше исполнета со лажна храброст за пред мене. „Добра сум, сериозно. Сум имала менструални грчеви што болеле повеќе од ова“.

Но таа вечер, мачнините ја удрија како цунами. Голтна една бела таблета, а потоа побара уште една. Јас лежев со неа додека апчињата почнуваа да дејствуваат за да може да заспие.

Ја гушкав, на истиот овој кревет, ѝ ја галев косата и ја држев во прегратка; исто како што правеше таа со мене безброј пати претходно. И тогаш, преморена и очајна, ги затворив очите и го молев Господ да ја излекува мајка ми.

Тој не ги послуша моите молитви.

Ги враќам апчињата во кутичето, а потоа го ставам на самиот раб на масата, блиску до нејзиниот кревет, за да може лесно да го дофати. Но не... мајка ми ја нема. Таа никогаш веќе нема да се напие апче.

Ми треба шампањот.

„Еве, за тебе, мамо“, шепотам, а гласот ми напукнува. „Се гордеев што сум ти ќерка. Го знаеше тоа, така?“

Собата за кратко почнува да се врти, но мојата болка барем малку попушта. Го оставам шишето на земја и легнувам под јорганот. Ладните чаршави мирисаат на лаванда. Се закопувам под лесниот јорган, дозволувајќи си само уште еден момент тишина пред да се вратам кај другите долу. Само уште еден момент...

Гласно тропане ме буди од дремката.

Се исправувам во седечка позиција. Ми требаат неколку секунди за да сфатам каде се наоѓам... по ѓаволите, ручекот! Скокам од креветот и се препнувам од шишето брзајќи накај вратата.

„Ауч! Ох, да му се плукнам!“

„Добро си, Брет?“ прашува снаа ми Катерина и ја отвора вратата. Брзо влегува во собата пред да успеам да

одговорам. Клекнува до влажната дамка на килимот и го крева шишето. „Човече! Истури шише *Clos du Mesnil* од 1995-та?“

„Прво испив еден добар дел“. Клекнувам до неа и го бришам ориенталниот килим со долниот дел од фустанот.

„Да му се плукнам, Брет. Шишево е над 700\$“.

„А-ха“. Се справувам на нозе и погледнувам на часовникот, но бројките ми се матни. „Колку е саат?“

Таа си го измазнува црниот фустан. „Скоро два. Го служат ручекот“.

Ми става еден прамен коса зад увото. И покрај тоа што сум повисока од неа цели десет сантиметри, таа сепак некако успева да направи да се чувствувам како да сум нејзино валкано, несредено дете. Делумно очекувам да си го лизне прстот и да ми го забрише образот.

„Изгледаш запустено и исушено, Брет“, вели таа, местејќи ми го бисерниот ѓердан. „Мајка ти би била прва што би ти кажала дека и покрај тагата, мораш да водиш сметка за себе“.

Но тоа не е вистина.

Мајка ми би ми кажала дека изгледам убаво, дури и покрај тоа што шминката ми е избришана од плачење. Таа би ме убедувала дека влажноста само ги истакнува моите долги, црвени локни, а не дека ги претвора во бушаво гнездо. И би ми рекла дека моите вцрвенети, подуени очи сè уште се длабоки, кафени очи на поет.

Чувствувам дека солзите повторно доаѓаат и се вртат. Кој ќе се грижи за мојата самодоверба сега кога мајка ми ја нема?

Се наведнувам да го земам празното шише, но подот се наксува. Ох, мајко мила! Се чувствувам како да сум на брод сред бура. Се фаќам за креветот како давеник за сламка и чекам бурата да помине.

Катерина ја наксува главата и ме гледа, тапкајќи

Ќе има друг ден

си ја устата со совршено маникираниот нокт. „Слушај, душо, ајде ти остани тука ако не. Ќе ти донесам една чинија да ја деш“.

Ќе останам тука, жими газов! Ова е ручек по повод погребот на мајка ми. Морам да се симнам долу. Но сабата се врти и не можам да си ги најдам чевлите.

Се вртам во кругови. Што барав? Тргнувам боса на кај вратата и тогаш ми текнува. „Океј, чевли. Излезете, каде и да сте“. Клекнувам и сиркам под креветот.

Катерина ме грабнува под рака и ме влече. „Брет, престани. Пијана си. Ќе те легнам да спиеш и ќе ти помине“.

„Не!“ Ја протресувам раката за да ме пушти. „Не смеам да го пропуштам ова!“

„Смееш. Мајка ти не би сакала да...“

„Аххх, еве ги“. Ги наоѓам моите нови црни чевли и се обидувам да ги облечам, но имам чувство дека нозете ми пораснале два броја плус во изминатиов час.

Излегувам во ходникот, моите стапала само делумно пикнати во чевлите и се тетеравам. Се придржувам за сидот лево и десно. Ја слушам Катерина зад мене. Нејзиниот глас е строг, но сепак тивок, како да зборува низ стегнати заби.

„Брет! Застани веднаш!“

Луда е ако мисли дека ќе го пропуштам ручекот. Морам да ја испочитувам мајка ми. Мојата прекрасна, сакана мајка...

Стигнувам до скалите, сè уште обидувајќи се да ги пикнам стапалата во овие минијатурни чевли. Стигнувам до средината на скалите кога зглобот ми се витка.

„Ау!“

И одеднаш целото море од гости, сите дојдени да ѝ одадат почит на мајка ми, се вртат и ме гледаат. Гледам ужасени лица на жени кои си ги покриваат устите со раце и гледам мажи кои брзаат да ме фатат.

Слетувам долу во претсобјето, црниот фустан кренат до бутите, чевел само на едното стапало.

Ме буди звук на тропане на чинии. Ја бришам лигата што ми потекла од аголот на устата и се исправувам во седечка позиција. Главата ми пулсира од болка и се чувствувам зашеметено. Трепнувам неколкупати, па разгледувам наоколу. Во куќата на мајка ми сум. Добро. Ќе ми даде аспирин. Забележувам дека дневната соба е прекриена со сенки, а работниците се влечкаат наоколу, ги ставаат чиниите и чашите во кафени, пластични корпи. Што се случува? Реалноста ме удира како со чекан. Грлото ми се стегнува и ја покривам устата. Сета болка, секое делче од јадот и тагата, одново ми го забодува срцето.

Ми велеа дека долгата борба со ракот е полоша од кратката, но не сум уверена дека тоа е баш така за блиските на болниот. Дијагнозата и смртта на мајка ми дојдоа толку ненадејно што сè ми изгледа нереално, како кошмар од кој очекувам да се разбудам со крик на олеснување. Наместо тоа, често се будам без да се сеќавам на трагедијата и сум принудена да ја преживувам загубата одново и одново. Дали некогаш ќе биде подносливо чувството да ја немаш единствената личност во животот што те сака безусловно? Дали некогаш ќе можам да помислам на мајка ми без да ме стегаат градите?

Додека си ги тријам слепоочниците, делчиња од заматени слики ми поминуваат пред очи, повторно создавајќи го понижувачкото фијаско на скалите. Посакувам да умрам.

„Здраво, спанке“. Шели, другата снаа, доаѓа кон мене носејќи ја тримесечната Ема во рацете.

„Ох!“ Офнувам и ја закопувам главата во дланките. „Каков идиот сум“.

„Зошто? Мислиш дека ти си единствената личност што некогаш се опијанила? Како е зглобот?“

Ќе има друг ден

Ја кревам кесата со растопен мраз од зглобот и го вртам стапалото во кругови. „Ќе биде добро“. Затресувам со главата. „Ќе заздрави побрзо одошто моето его. Како можев да ѝ го направам тоа на мајка ми?“ Го пуштам кесето со ледена вода на подот и станувам од каучот. „Од еден до десет, Шел, кажи ми колку бев ужасна?“

Таа ја става раката на моето рамо. „Им кажав на сите дека си преморена. И поверуваа. Лесно беше да поверуваат, затоа што изгледаш како да немаш спиеено со недели“. Фрли поглед на часовникот. „Слушај, јас и Џеј ќе си одиме сега, веќе помина седум“.

Во претсобијето го здогледувам Џеј како клечи пред нивниот тригодишен син Тревор и му облекува светло жолта јакна што прави да изгледа како минијатурен пожарникар. Неговите кристално сини очи го фаќаат мојот поглед и тој писнува.

„Тето Блет!“

Срцето ми затреперува и потајно се надевам дека мојот внук никогаш нема да научи како да ја изговара буквата *P*. Одам кај него и му ја буштавам косата. „Како е моето големо момче?“

Џеј му ја закопчува јакната на Тревор и станува. „Ете ја“. Освен брчките околу очите што му се појавуваат кога се насмевнува, со онаа насмевка што му ги открива дупчињата во образите, мојот брат повеќе изгледа како да има дваесет и шест години, а не триесет и шест. Ме прегрнува. „Дремна убаво?“

„Многу ми е жал“, велеам, бришејќи маскара од под очите.

Тој ме бакнува во челото. „Без грижа. Сите знаеме дека тебе ти е најтешко“.

Она што сака да го каже е дека, од сите три деца Болинџер, јас сум онаа што е сè уште сама, без сопствено семејство. Најмногу се потпирав на мајка ми. Брат ми ме сожалува.

„На сите ни е тешко“, вела, повлекувајќи се.

„Ама, ти беше *нејзината* ќерка“, вели мојот најстар брат, Џоуд. Тој влегува во претсобјето, неговата жилава фигура речиси скриена од огромниот цветен венец. За разлика од Џеј, кој ги зачешлува ретките прамени коса, Џоуд ја бричи својата глава, мазна како јајце, која заедно со очилата со просирни рамки му дава урбан и уметнички шмек. Лепи брз бакнеж на мојот образ. „Виe двете имавте посебен однос. Џеј и јас немаше да успееме без тебе, особено кон крајот.“

Тоа е вистина. Кога на мајка ни ѝ беше дијагностициран рак на јājниците минатата пролет, јас ја убедив дека заедно ќе се бориме против него. Јас бев онаа што се грижеше за неа по операцијата, онаа што седеше со неа на секоја хемотерапија, онаа што инсистираше да добијат второ, потоа и трето мислење. А кога сите стручњаци се согласија дека прогнозата беше лоша, јас бев онаа што беше со неа дента кога одлучи да ги прекине ужасните третмани.

Џеј ми ја стиснува раката, сините очи полни со солзи. „Тука сме за тебе. Знаеш, така?“

Кимнувам и вадам марамче од џебот.

Шели го прекинува нашето тивко тагување кога влегува во претсобјето, носејќи го столчето на Ема. Се врти кон Џеј. „Душо, може да ја земеш саксијата со сребрен жад што моите родители ја испратија?“ Таа погледнува кон Џоуд, потоа кон мене. „Виe не ја сакате, нели?“

Џоуд покажува со главата кон ботаничката градина во неговите раце, во случај таа да не ја забележала. „Јас веќе зедев“.

„Земи ја“, реков, зачудена како може некој да се оптоварува со саксија кога нашата мајка штотуку умре.

Моите браќа и нивните сопруги излегуваат од куќата на мајка ми во магливата септемвриска ноќ додека јас стојам држејќи ја вратата отворена, како мајка ми порано.

Ќе има друг ден

Катерина излегува последна, местејќи го шалот на Нег-
mès.

„Се гледаме утре“, вели, спуштајќи розов бакнеж на
мојот образ.

Застенкувам. Како одлучувањето кој ќе го добие кое
растение да не беше доволно забавно, утре во десет ча-
сот изутрина, целиот имот на мајка ми ќе биде поделен
меѓу децата како да е церемонија на доделување награди
Болинџер. За неколку часа, јас ќе станам претседател на
Болинџер Козметикс и шефица на Катерина - и ни најмал-
ку не верувам дека ќе успеам да се справам со тоа.

Бурната покривка на нокта исчезнува со утрото и
открива ведро и сино небо. Добар знак, си мислам. Од
задното седиште на лимузината, го набљудувам брегот
на Езерото Мичиген и вежбам во мислите што ќе речам.
*Леле, каква чест. Никогаш нема да ја заменам мајка ми,
но ќе дадам сè од себе компанијата да цвета.*

Главата ми пулсира, и повторно се проколнувам што
го испив она проклето шампањско. Што ли си мислев?
Чувствувам мачнина - и не само физички. Како можев
да ѝ го направам тоа на мајка ми? И како да очекувам
браќата да ме сфатат сериозно сега?

Ја грабнувам пудрата од чантата и ставам на образите.
Мора да изгледам способно и прибрано денес - како што
треба да изгледа еден главен извршен директор. Браќата
мора да знаат дека можам да се справам со работата,
иако не секогаш можам да се справам со алкохолот. Ќе
се гордеат ли со својата мала сестричка, која на триесет
и четири години ќе премине од маркетинг директор во
претседател на голема компанија? Мислам дека ќе се
гордеат и покрај вчерашниот дебакл. Тие си имаат свои
кариери, а освен акциите во компанијата, немаат друга
врска со семејниот бизнис. Шели е логопед и зафатена
мајка. Гајле ѝ е кој ја води компанијата на свекрва ѝ.

Но, Катерина е онаа од која се плашам.

Дипломка на престижниот Факултет за бизнис Вартон при Универзитетот во Пенсилванија и членка на пливачкиот тим по синхронизирано пливање што настапуваше на Олимписките игри во 1992 година, мојата снаа има кликер, истрајност и натпреварувачки дух за да води три компании истовремено.

Во изминатите дванаесет години таа беше потпретседател на Болинџер Козметикс и десна рака на мајка ми. Без Катерина, Болинџер Козметикс ќе останеше мал бизнис чии производи ги произведуваа од дома. Но, Катерина се појави и ја убеди мајка ми да ја прошири палетата производи. На почетокот од 2002 година, таа слушна гласини дека Опра Винфри ќе лансира нова епизода со наслов „Моите омилен работи“. Цели дваесет и две недели, Катерина испраќаше уникатно завиткани пакети со органските сапуни и лосиони на Болинџер во Харпо Студиос, заедно со фотографии и статии за компанијата што се грижи за природата и чии производи се потполно природни. Додека се подготвуваше за дваесет и третата пратка, се јавија од Харпо Студиос. Опра ја имаше избрано маската за лице на Болинџер од органски црн чај и семе од грозје за една од нејзините омилен работи.

Епизодата беше емитувана и бизнисот експлодираше. Наеднаш секој спа центар и секоја луксузна стоковна куќа ги бараа производите на Болинџер. Производството четирикратно се зголеми во првите шест месеци. Три големи компании нудеа астрономски суми за да ја откупат компанијата, но Катерина ја убеди мајка ми да не ја продава. Наместо тоа, таа отвори продавници во Њујорк, Лос Анџелес, Далас и Мајами, а по две години се прошири и на странските пазари. Иако сакам да мислам дека моите маркетинг вештини имаа некаков удел во сето тоа, сепак фирмата се претвори во мултимилионска компанија главно поради Катерина Хамфрис-Болинџер.

Ќе има друг ден

Тоа е неспорно. Катерина е матицата, а јас како маркетинг директор бев една од нејзините лојални пчели работнички. Но, за неколку минути, нашите улоги ќе се сменат. Јас ќе станам шефицата на Катерина - помисла што ме вади од памет.

Минатиот јуни, кога мајка ми поради мачнината од терапијата ретко се појавуваше во Болинџер Козметикс, Катерина ме повика во нејзината канцеларија.

„Важно е да ги научиш основите на работата, Брет“, рече таа, седната зад бирото од црешово дрво, рацете скрстени пред неа. „Колку и да сакаме да негираме, нашите животи ќе се сменат. Мораш да бидеш подготвена за твојата улога“.

Таа мислеше дека мојата мајка ќе умре! Како можеше да си го претпостави најлошото? Но Катерина беше реална и ретко грешеше. Морници ме полазија.

„Нормално, сите акции на мајка ти ќе ги добиеш ти кога таа ќе почине. Ти си, сепак, нејзината единствена ќерка и единственото дете во бизнисот. Исто така, ти си нејзин деловен партнер подолго од кој било“.

Грутка ми застапа во грлото. Мајка ми порано се фалеше дека сум била уште во пелени кога сум станала дел од компанијата. Таа ќе ме ставела во кенгурче и ќе сме тргнале да ги нудиме нејзините сапуни и лосиони во локалните продавници и пазари.

„И како мнозински акционер“, продолжи Катерина, „ти го добиваш нејзиното место како главен извршен директор“.

Нешто во нејзиниот рамномерен, смирен тон ме натера да се запрашам дали таа го мразеше тоа. А кој би можел да ја обвини? Жената беше брилијантна.

А јас - јас бев само ќерката на Елизабет.

„Ќе ти помогнам да се подготвиш - не дека веќе не си подготвена“. Таа го отвори календарот на компјутерот.

„Што велиш да почнеме од утре, точно во осум часот наутро“. Тоа не беше прашање, беше наредба.

Така, секое утро ќе се сместев покрај Катерина и ќе ја слушав додека ми објаснуваше за странските деловни трансакции, меѓународните даночни кодови и секојдневното работење на компанијата. Ме испрати на еднонеделен семинар во Факултетот за Бизнис при Харвард за да ги научам најновите менаџерски техники и ме запиша на онлајн работилници на разни теми од рационализирање на буџетите до односи со вработените. Иако често се чувствував истоштено, ниеднаш не помислив да се откажам. Ќе бидам почестена да ја носам круната што некогаш ѝ припаѓаше на мајка ми. Само се надевам дека мојата снаа нема да негодува секогаш кога ќе ја замолам да помогне во полирањето.

Возачот на мајка ми ме остава на улицата Е. Рандолф 200 и погледнувам нагоре во зградата изградена од гранит и челик на центарот Аон. Канцеларискиот простор овде сигурно е ужасно скап. Очигледно адвокатот на мајка ми не е некомпетентен. Пристигнувам на триесет и вториот кат и точно во десет и триесет, Клер, атрактивна црвенокоса, ме води во канцеларијата на господин Мидар, каде моите браќа и нивните сопруги веќе се собрале околу правоаголната маса од махагони.

„Може да Ви донесам кафе, госпоѓице Болиндер?“ прашува таа. „Или можеби чај? Вода?“

„Не, благодарам“. Седнувам покрај Шели и разгледувам наоколу. Канцеларијата на господин Мидар е импресивен спој на старото и новото. Самиот простор е модерно уреден, сиот од мермер и стакло, но тој го избалансирал со ориентални килими и неколку клучни парчиња антички мебел.

„Убаво место“, велеам.

„Нели?“ вели Катерина преку масата. „Ја обожавам Каменовата архитектура“.

Ќе има друг ден

„И јас. А овде има доволно гранит да отвориме каменолом“.

Таа се смешка како да сум мало детенце кое штотуку кажало глупост. „Мислев на Камен, Едвард Дурел Камен“, вели таа. „Тој е архитект“.

„Ах, да“. Има ли нешто што оваа жена не знае? Но наместо да ме импресионира, интелигенцијата на Катерина прави да се чувствувам глупаво, нејзината сила прави да се чувствувам слабо, а нејзината компетентност прави да се чувствувам бескорисно како мидер на Викторија Бекам. Многу ја сакам, но тоа е љубов помешана со страв - дали поради мојата несигурност или нејзината ароганцијата, не сум сигурна. Мајка ми еднаш ми рече дека го имам сиот интелект, но само грам од нејзината самодоверба. Потоа шепна, „И фала Му на Бога за тоа“. Тоа беше единствениот пат кога ја слушнав мајка ми да рече нешто лошо за Катерина Велика, но таа единствена, нецензурирана изјава ми дава огромна утеха.

„Првично беше изградена за компанијата Стандард Оил“, продолжува, божем ме интересира. „Во ‘73 ако не грешам“.

Џеј се навалува на столот, зад Катерина за да не го види и имитира зевање. Но Џоуд е внесен во дрдореењето на неговата жена.

„Браво, драга. Третата највисока зграда во Чикаго“, вели Џоуд, гледајќи во Катерина, како да бара потврда. Иако мојот поголем брат е еден од најценетите млади архитекти во градот, претчувствувам дека и тој е малку исплашен од моќноста на жената со која се оженил. „Повисоки се само кулата Трамп и кулата Вилис“.

Катерина погледнува во мене. „Кулата Вилис - знаеш, поранешната кула Сирс“.

„Кулата Сирс?“ прашувам, триејќи ја брадата со збунет потсмев. „Што ќе ѝ е на една стоковна куќа цела кула?“

Преку масата, Џеј се насмевнува. Но Катерина ме набљудува како да не е баш сигурна дали се шегувам пред да продолжи со лекцијата. „Ова место има осумдесет и три ката над земјата и...“

Играта за архитектонските тривијалности завршува кога се отвора вратата и еден висок, бушав маж влегува во собата, малку задишан. Изгледа како да има околу четириесет години. Тој поминува со раката низ темната коса и ја мести вратоврската. „Здраво на сите“, вели и се приближува кон масата. „Јас сум Бред Мидар. Се извинувам што ме почекавте“. Оди околу масата и се ракува со сите нас додека ние се претставуваме. Интензитетот на неговиот поглед е омекнат од малото преклопување на неговите предни заби што му дава автентичен, момчешки шарм. Се прашувам дали моите роднини го мислат истото што и јас. Зошто мајка ни го вработила овој младич, комплетен странец, наместо господин Голдблат кој е наш семеен адвокат со години?

„Само што доаѓам од состанок од другиот крај на градот“, вели Мидар и седнува на чело на масата, спроти мене. „Не очекував дека ќе трае толку долго“.

Тој става папка со документи на масата. Погледнувам кон Катерина која е подготвена да фаќа белешки во нејзиниот бележник и ме облева срам. Како не се сетив да фаќам белешки? Како по ѓаволите ќе водам цела компанија кога не ми текнува да го земам мојот бележник?

Господин Мидар се накашлува. „Дозволете ми најпрво да ви изразам сочувство. Многу ја сакав Елизабет. Се запознавме во мај, веднаш откако ја доби дијагнозата, но некако се чувствувам како да ја знаев со години. Не можев долго да останам на ручекот вчера, но бев на погребот. Би сакал да мислам дека бев присутен како нејзин пријател, а не како адвокат“.

Веднаш ми се допаѓа овој зафатен адвокат што нашол време да присуствува на погребот на мојата мајка

Ќе има друг ден

- жена што ја знаел само шеснаесет недели. Помислувам на адвокатот во мојот живот, моето момче Ендру, кој ја познаваше мајка ми четири години, а сепак не успеа да најде време во својот распоред да присуствува на ручекот вчера. Ја потиснувам болката во градите. Сепак, беше на сред судење. И успеа да дојде на погребот.

„Потоа“, продолжува господин Мидар, „чест ми е да бидам извршителот на нејзиниот тестамент. Може да почнеме?“

По еден час, добротворните организации што ги подржуваше се побогати за многу донации, а Џеј и Џоуд Болинџер имаат доволно пари за да го поминат остатокот од животот во легачење и уживање. Како успеала мајка ми да акумулира толкаво богатство?

„Брет Болинџер ќе го добие нејзиното наследство на подоцнежен датум“. Господин Мидар ги вади очилата за читање и ме погледнува. „Овде има ѕвездичка. Ќе ви го објаснам подетално ова подоцна“.

„Во ред“, велеам, буквално чешајќи се за главата. Зошто мајка ми не би ми го дала наследството денес? Можеби ќе ми објасни во оној мал, црвен дневник што ми го остави. И потоа ми светнува. Ќе ја добијам целата компанија, што денес вреди милиони. Но Бог знае каква судбина ја чека под мое водство. Тапа болка ме пронижува кај слепоочниците.

„Следна е куќата на мајка ви“. Ги враќа очилата на носот и продолжува да чита од документот. „Куќата на улица Норт Астор број сто и тринаесет и целата нејзина содржина треба да останат недопрени дванаесет месеци. Ниту куќата, ниту нејзината содржина не смеат да се продадат или изнајмуваат за време на овој период. Моите деца можат да престојуваат во куќата, но не повеќе од триесет последователни денови и можат да ги користат уредите за домаќинство за нивна лична употреба“.

„Сериозно?“ вели Џоуд, зјапајќи во господин Мидар.

„Си имаме наши домови. Нема потреба да го задржиме нејзиниот“.

Чувствувам како лицето ми пламнува и го насочувам вниманието на моите кутикули. Очигледно, брат ми мисли дека јас сум косопственик на станот што го делам со Ендру. Иако живеам таму откако Ендру го купи пред три години и имам вложено повеќе пари во него од Ендру, моето име не стои на имотниот лист. Технички, тој е негов. И во најголем дел, не ми пречи тоа. Парите никогаш не биле проблем за мене, како што биле за Ендру.

„Брат, ова е тестаментот на мама“, вели Џеј со неговиот вообичаен, добронамерен тон. „Мораме да ги почитуваме нејзините желби“.

Џоуд одмавнува со главата. „Да, ама лудо е. Дванаесет месеци ќе треба да плаќаме огромни даноци. А да не го спомнувам и одржувањето на старата реликвија“.

Џоуд го наследи темпераментот на татко ни - одлучувачки, прагматичен и лишен од сентименталност. Неговата прибраност може да биде од помош, како минатата недела кога правевме подготовки за погребот. Но, денес ми личи на непочитување. Што се однесува до него, тој веројатно би ставил знак СЕ ПРОДАВА во дворот на мајка ни и контејнер на паркингот до крајот на денот. Наместо тоа, сега ќе имаме време да прочешламе низ нејзините работи и полека да се збогуваме со делови од неа. Премногу е традиционална за вкусот на Ендру, но можно е еден од браќата да одлучи да ја задржи нејзината куќа.

Истата година кога заминав за Нортвестерн, мајка ми ја купи трошната куќа кога била запленета. Татко ми ја критикуваше, велеше дека е луда што се нафаќа на толкав проект. Но тој тогаш веќе беше нејзин поранешен сопруг. Мајка ми беше слободна да донесува сопствени одлуки. Таа виде нешто магично зад гнилите тавани и смрдливите теписи. Беа потребни години напорна работа и жртвување, но на крајот нејзината визија и трпеливоста се исплатеа. Денес, зданието од деветнаесеттиот век

што се наоѓа во најпосакуваното маало во Чикаго, Голд Коуст, изнудува воздишки и восхит. Мојата мајка, ќерка на работник во челичарница, се шегуваше дека била како Луиз Џеферсон, зашто се преселила од нејзиниот роден град Гери, Индијана. Посакувам татко ми да живееше доволно долго да ја види спектакуларната трансформација на куќата - и на жената - што сметав дека отсекогаш ја потценуваше.

„Дали сте сигурни дека била при здрав разум кога го направила овој тестамент?“ прашува Џоуд.

Забележувам трага на заговор во насмевката на адвокатот. „О, и тоа како беше при здрав разум. Бидете сигурни, вашата мајка точно знаеше што прави. Всушност, никогаш порано не сум видел толку детално планирање“.

„Да продолжине“, вели Катерина, во нејзин стил на раководител. „Ќе се договараме околу куќата по состанокот“.

Господин Мидар се накашлува. „Во ред, може ли да преминеме на Болинџер Козметикс сега?“

Главата ми пулсира и чувствувам четири пара очи насочени кон мене. Вчерашната сцена повторно испливува на површина и се вкочанувам од паника. Каков извршен директор се опијанува на погребот на нејзината мајка? Не ја заслужувам оваа чест. Но сега е предочна. Како актерка номинирана за Оскар, се обидувам да ставам неутрален израз на лицето. Катерина подготвено чека со пенкалото да го запише секој детаљ од деловната понуда. Подобро би било да се навикнам. Потчинета или не, жената ќе ме надгледува до крајот на мојата кариера.

„Сите мои акции во Болинџер Козметикс, како и титулата главен извршен директор, одат кај мојата...“

Однесувај се природно. Не погледнувај во Катерина.

„...снаа“, слушам, но ми се чини дека халуцинирам. „Катерина Хемфрис-Болинџер“.